

Jakten den går vidare, den har bara börjat..

Nu kan jag inte hålla mig längre. Jag måste bara få berätta om den fantastiska jakten som inleddes för ungefär snart två veckor sedan. Den har funnits där i mina tankar länge och i tankar och drömmar hos många, många, många fler. Vi var tusentals, ja, tiotusentals, kanske rent av hundratusentals som brann av iver att få komma igång.

Trots att vi var så många och spridda över så stor yta fanns en vibrerande känsla i luften, en känsla av att vi alla var en kropp och en ande, buren av ett och samma uppdrag! Jag ska inte sticka under stol med att det kändes nervöst och pirrigt i hela kroppen dagarna innan jakten inleddes.

Sista natten blev det inte mycket sömn. Snart skulle stunden vara inne, sanningens minut, det magiska ögonblicket - kalla det vad ni vill! Ni känner säkert igen symptomen på hur det är när en dröm är på väg att förverkligas.

Det blev precis så fantastiskt som jag föreställt mig. Jag gick som på rus i flera dagar och gjorde naturligtvis alla de misstag man kan göra när man är övertänd. Ibland tog jag fel på individ, gav mig inte tid att tänka efter och säkerställa, sköt från höften skulle man kunna säga - men vilken glädje, vilken lycka, vilken triumf när jag började se resultatet av jakten!

Och vet ni vad som är bäst av allt? Det finns ingen tidsgräns! Det finns ingen begränsning i omfattning. Det är bara att tuta och köra. Det är något helt annat än den där fjuttiga vargjakten som tog slut på direkten, nästan innan den började!

Vad jag pratar om för jakt?? An-jakten, naturligtvis? Finns det egentligen någon annan jakt som betyder någonting? Starten på en ny säsong, ett nytt decennium, fyllt av gäckande skuggor som gömmer sig bland kyrkböckernas och bouppteckningarnas krumelurer, i domböcker och mönsterrullor, på gulnade fotografier. Gratialister som häckar i dragiga undantagsstugor. Vitskjortade lanchashiresmeder med sotiga ansikten. Alfred och Lina i massupplaga, bakom tröga oxar och med pannan lutad mot Majros varma sida under morgonmjölkningen i det novemberkalla fäjsset. Det kallar jag fäjsbok!

Inte var det väl någon som på allvar trodde att jag var ute i skogarna och rände efter vargen? Det redde jag ut redan i min ungdom då jag, klädd i Kalle Anka-kläder, tillbragte alldeles för många månader på radarstationer runt våra kuster. Vår ledningscentral hette Vargen. Hela dagarna påkallade vi uppmärksamheten därifrån med att ropa: Vargen, kom! Och vargen kom, och han var en alldeles vanlig Kalle Anka-klädd finneg perpendikel i övre tonåren han också. Mitt förhållande till vargen är sedan den tiden gott!

God fortsättning på det nya året och på den eviga an-jakten!

Pett'son
Numerä nästan fullblodsgratialist